

— Виждашъ ли, така се редятъ хората! Утре господина е министръ, а днесъ у дома му сж първитъ хора на деня. Той не бѣше глупавъ като Ася да си чупи главата въ преврати. О, съвсемъ не бѣше такъвъ глупецъ. Тоя пристигна, когато всичко бѣше свършено, защото не е важно да свалишъ нѣкого, а кой ще бжде хитрия да му вземе мѣстото. За Ася никой не приказва. Мислятъ го за умрѣлъ, а може и съвсемъ да не мислятъ за него.

Тя извърна глава:

— Не ми говори.

И се усмихна пресилено, за да прикрие огорчението си отъ околнитѣ.

Той продължи шепнишкомъ:

— Да не говоря. Туй е за последенъ пжтъ, защото, миличка, азъ въртя цѣлата машинка и ти трѣбва да знаешъ, че ме е ядъ. Азъ мислѣхъ да издигна Ася, но твоя мжжъ е идиотъ.

Тя стана.

Въ сжщия мигъ писателятъ я попита:

— Тука виждамъ грамофонъ, искате ли музика?

Тя се усмихна пресилено и седна на другия край на стаята.

Писателятъ вече говорѣше съ домакинята.

— О, разбира се! — възкликваше госпожа Здравева.

И двамата минаха въ съседната стая. Следъ малко звучитѣ на едно нѣжно танго затреперѣха, и всички гласове стихнаха.